

Монаха полагалъ всевъзможно старание и приготвилъ превода въ нѣколко мѣсяци; като са надѣвалъ че ще получи отъ господаря благодарность и богата награда, той са явилъ предъ Негово Величество съ превода си и латинския оригиналъ. Щомъ го видѣлъ, господаря между другитѣ, съ засмѣно лице и милостиво го попиталъ скоро ли ще бжде готовъ превода.

— Той е готовъ, всемилостивѣйшии господарю! отговорилъ монаха.

Императора зель превода и съ приятенъ видъ започеналъ да преобърща листето като че търси нѣщо; окото му са установило въ конца.

Между туй, стоящитѣ на около забѣлѣжили, че лицето на императора започенало да са измѣнява и да предвѣства гневъ. И дѣйствително той съ негодование казалъ на монаха:

— „Глупецъ! що ти заповѣдахъ азъ да на правишь съ тѣзъ книга?“

— Да я преведж, отговорилъ монаха.

— „А туй преводъ ли е?“

Господаря му показалъ страницитѣ, говорящи за Русската държава, дѣто преводителя билъ пропустналъ съвършенно жестокитѣ и осѣдителнитѣ изражения колкото са касаяло до истиннитѣ нрави на руския народъ; намѣсто туй, преводителтъ отъ себе си притурилъ ласкателни за Руссия изражения.

— „Върви,“ казалъ императора като му подалъ превода, „и испълни онуй което съмъ ти заповѣдалъ; превода ти трѣбва да бжде правъ и точенъ, както въ сжщето съчинение.“

Книгата била дума по дума преведена и напечатана; тя била поднесена на императора слѣдъ неговото завръщание отъ Персидския походъ, въ 1729 г.
